

Jeluire de neplecare

de Benone Burtescu

Bate cât știi mai frumos inima mea
Să nu mai poată pleca!
Bate a iubire cum n-ai mai bătut,
A strigăt, a chemat, a durut...
Bate a dor când ziua și noaptea încep să se
îngâne
Poate cine știe, va rămâne...
Bate a drag, a săruturi șuvoi...
Poate se va întoarce curând înapoi.
Ochilor, priviți-o cu melancolia culorilor de-
amurg
Cu văpaia culorilor de zori,
Poate s-or opri pașii ei călători!...
Priviți-o cu tremurul trist al stelelor mereu
depărtate...
Poate se va întoarce de la drum jumătate!
Cu aurul lacrimilor priviți-o,
Cu zâmbetul povestilor peste copii,
Poate cine știe...se va răzgândi...
Mâinele mele...mângâiați-o ca nicicând mai
dulce
Ca să rămană între voi să se culce.
Învăluți-i tăpile cu freamătul clipelor de
dragoste lin
Poate va mai sta puțin...
Mângâiați-o ca și cum cireșul ceresc,
scuturându-i în păr sărbători
Ar reda-o copilăriei într-o ploaie de flori.

Inima, ochilor, mâinilor, acum, pân' nu se-
ntunecă lumina
Faceți ceva să îmi rămână regina!
De nu, inima, oricât de drept
Ca o străina îmi vei bate în piept.
De nu, ochilor, oricât privirile curate
Veți fi fântâni pârjolate de doruri, secate, uitate...
De nu, mâinilor oricât față-n față perechi,
Veți fi ca doua cioturi vechi!

e-frumos.ro